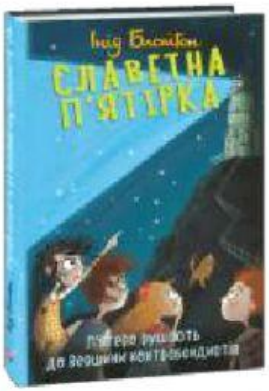

Розділ 17

Розділ 17

СПРАВИ СТАЮТЬ ДЕДАЛІ ХИМЕРНІШИМИ

Уражений, пан Ленуар уп'явся очима в Джуліана. Після цих слів Джуліана в кімнаті запала мертва тиша. Хлопець пошкодував, що таке сказав, але слова назад не вернеш.

Пан Ленуар нарешті відкрив рота, аби щось сказати, але біля дверей почулися кроки. Це був Блок.

— Заходьте, Блоку! — запросив пан Ленуар. — Здається, тут коїться щось дивне.

Блок ніби й не чув цих слів і залишився стояти за дверима. Пан Ленуар нетерпляче поманив його.

— Ні, — твердо заявив Джуліан. — Те, що ми маємо сказати вам, пане Ленуар, не для вух пана Блока. Він нам не подобається, і ми йому не довіряємо.

— Що ти маєш на увазі? — розгнівався пан Ленуар. — Що ти знаєш про моїх слуг? Я знав Блока багато років до того, як він почав працювати в мене, — він заслуговує на довіру! Він, на жаль, глухий, тому часом дратується.

Але Джуліан затявся. Він вловив злісний блиск у холодних очах Блока й відповів йому таким же поглядом.

— Це просто неймовірно! — вигукнув пан Ленуар, намагаючись стриматися. — Я не можу збагнути, що з усіма сталося... люди зникають... діти розмовляють зі

LIVEWORKSHEETS

мною таким тоном, ніби я не господар у власному домі! Я наполягаю, щоб ви все мені розповіли!

— Я б радше розповів це в поліції, — сказав Джуліан, дивлячись на Блока. Але у Блока вираз обличчя не змінився.

— Ви вільні, Блоку, — мовив нарешті пан Ленуар, бачачи, що в присутності слуги годі витягнути щось із Джуліана. — Ходімо краще до мого кабінету. Справа стає дедалі загадковішою. Але якщо вже про це має дізнатися поліція, то ви могли б спочатку розповісти все мені. Я не хочу виглядати повним ідіотом у власному домі!

Джуліан трохи розгубився. Пан Ленуар поводився не так, як він собі уявляв. Той здавався щиро засмученим і спантеличеним і сам хотів викликати поліцію. Звісно, він цього не робив би, якби був причетний до обох зникнень! Джуліан не знав, на яку ступити.

Пані Ленуар тихенько плакала. Поруч із нею схлипувала Мерібел. Пан Ленуар обійняв дружину й поцілував Мерібел, раптом здавшись хлопцям набагато приємнішим, ніж досі.

— Не хвилюйтеся, — ласкаво мовив він. — Ми незабаром усе з'ясуємо, навіть якщо доведеться підняти на ноги всю поліцію! Хотілося б знати, хто за всім цим стоїть!

Це іще більше здивувало Джуліана. Він разом з усіма пішов за паном Ленуаром до його кабінету. Пан Ленуар відімкнув двері й відсунув убік стос паперів на столі.

— Отже, що ти знаєш? — спокійно запитав він Джуліана.

Діти помітили, що кінчик його носа більше не білів — він явно опанував себе.

LIVEWORKSHEETS

— Ну... по-моєму, у вас дивний будинок, в якому відбуваються дивні речі, — сказав Джуліан, не знаючи, із чого почати. — Боюся, вам не захочеться, щоб я все розповів поліції.

— Годі говорити загадками! — нетерпеливився пан Ленуар. — Ти поводишся так, наче я злочинець, який боїться поліції. Я не злочинець! Тож що коїться в моєму домі?

— Ну, наприклад, з вежі хтось подає сигнали, — сказав Джуліан, стежачи за виразом обличчя пана Ленуара.

Той вибалушив очі. Видно було, що він вкрай здивований. Він уп'явся очима в Джуліана, а пані Ленуар раптом закричала:

— Сигнали? Які сигнали?

Джуліан пояснив. Він розповів, як спершу П'єр виявив світлові сигнали з вежі і як вони з Діком рушили туди з ним і знову побачили блимання світла. Він розповів про крихітні мерехтливі вогники на маршах з боку моря.

Пан Ленуар уважно слухав, питав про дати й час. Він дізнався, як хлопці простежили за сигнальником до самої кімнати Блока, де той зник.

— Напевно, виліз у вікно, — сказав пан Ленуар. — Повірте, Блок до цього не причетний. Він вірний і відданий слуга й неодноразово ставав мені у великій пригоді. Гадаю, за цим стоїть пан Барлінґ. Він не може сигналити на море зі свого будинку, який стоїть занадто низько для цього й до того ж виходить вікнами на суходіл. Думаю, він особисто використовував вежу, щоб сигналити звідти! Він знає всі таємні ходи в цьому будинку набагато краще за мене! Йому за потреби легко пробратися сюди.

LIVEWORKSHEETS

Діти подумки погодилися з тим, що сигнальником, імовірно, був сам пан Барлінґ. Вони дивилися на пана Ленуара. І починали вже думати, що він справді ніяким чином не причетний до цих дивних подій.

— Не розумію, чому Блоку не слід цього знати? — сказав, підводячись, пан Ленуар. — Мені цілком ясно, що пан Барлінґ міг би пролити світло на багато загадкових подій, які тут відбуваються. Я з'ясую, чи не помічав Блок щось незвичайне.

Джуліан підібгав губи. Якщо пан Ленуар збирається розповісти все Блоку, напевно причетному до змови, то Джуліан більше й рота не розтулить!

— Я з'ясую, що про все це думає Блок, і тоді, якщо ми не зможемо самостійно вирішити цю загадку, викличемо поліцію, — сказав пан Ленуар, виходячи з кімнати.

Джуліан не хотів продовжувати розмову при пані Ленуар. Тому він змінив тему розмови.

— А як щодо сніданку? — запитав він. — Я вже зголоднів!

Усі пішли снідати, хоча Мерібел не могла їсти, бо думала про свого бідолашного брата.

— Гадаю, — сказав Джуліан, коли діти залишилися за столом самі, — ми цілком могли б самостійно розв'язати цю маленьку загадку. Для початку я б дуже хотів як слід оглянути кімнату твого батька, Джорджо. Має бути якийсь спосіб вибратися з неї, окрім відомого нам таємного ходу.

— Що, по-твоєму, сталося минулої ночі? — запитав Дік.

— Я думаю, що Смоляний увійшов туди й сховався, вичікуючи, поки дядько Квентін засне, — замислено відповів Джуліан, — і можна буде безперешкодно пролізти в таємний хід. Раптом звідкілясь з'явився невідо-

LIVEWORKSHEETS

мий, аби викрасти дядька Квентіна. Я не знаю напевно — тільки припускаю. Смоляний у подиві заволав, і його гепнули по голові абощо. Потім їх обох викрали й невідомим нам способом винесли звідси.

— Еге ж! — сказала Джордж. — І зробив це саме пан Барлінґ! Я виразно чула, як Смоляний заволав: «Пан Барлінґ!» Він, схоже, вмикнув ліхтарик і побачив його.

— Цілком імовірно, їх ховають десь у домі пана Барлінґа, — прохопилася Енн.

— Авжеж, — погодився Джуліан. — Чому я про це не подумав? Звичайно, вони саме там! Я все рішучіше схиляюся до того, щоб піти туди й подивитися!

— Дозволь мені піти з тобою! — попросила його Джорджа.

— Ні, — відповів Джуліан. — Ні в якому разі! Це ризикована справа, а пан Барлінґ — людина погана й небезпечна. Вам з Мерібел ніяк не можна туди йти. Зі мною піде Дік.

— Ти поганець! — почала Джорджа, блискаючи очима. — Чим я гірша за будь-якого хлопця? Я піду та й по всьому!

— Ну, так, якщо ти нічим не гірша за хлопця, і я це охоче визнаю, — мовив Джуліан, — тож ти могла б доглядіти тут Енн і Мерібел замість нас? Ми не хочемо, щоб їх теж викрали.

— Ой, не йди, Джорджо, — попросила Енн. — Залишся з нами.

— Як на мене, йти туди — це божевілля, — сказала Джорджа. — Пан Барлінґ вас не впустить. А якщо й удасться потрапити до будинку, то усі таємні місця там ви не знайдете. Там їх безліч, як і в цьому домі!

Джуліан розумів, що Джорджа має рацію. Однак варто було спробувати!

LIVEWORKSHEETS

Після сніданку вони удвох з Діком спустилися схилом пагорба до будинку пана Барлінґа. Але, підійшовши ближче, побачили, що все скрізь позамикано. Ні на стукіт, ні на дзвінки ніхто не відповідав. Зачинені вікна були зашторені, а з димаря не йшов дим.

— Пан Барлінґ поїхав на вихідні, — сказав садівник, що порався на сусідній клумбі. — Поїхав уранці автівкою, а челядь також відпустив на вихідні.

— Он воно що! — без жодного виразу мовив Джуліан. — А з ним був хтось в автівці — чоловік, наприклад, або хлопець?

Садівник здивувався цьому питанню й похитав головою:

— Ні. Він сам сидів за кермом.

— Спасибі, — подякував Джуліан, і вони з Діком повернулися до Вершини контрабандистів.

Усе це вкрай дивно! Пан Барлінґ усе позамикав і поїхав сам, без бранців! Що ж він з ними зробив? І нащо він викрав дядька Квентіна? Джуліан пригадав, що пан Ленуар це не пояснив. Може, він щось знає, але не захотів сказати дітям? Дивовижа.

Тим часом Джорджа взялася за своє розслідування. Вона знову проникла до батькової кімнати й докладно все оглянула: раптом є якийсь хід, про який Смоляний не знав?

Вона простукала стіни. Відгорнула килим і вивчила кожен сантиметр підлоги. Оглянула шафу: їй хотілося потрапити у потайний хід і відшукати Тіммі. Пан Ленуар знову замкнув двері кабінету, коли пішов, а Джорджа не наважилася розповісти йому про Тіммі й попросити про допомогу.

Джорджа зібралася вже йти, коли помітила щось на підлозі біля вікна. Вона нахилилася, щоб підняти зна-

LIVEWORKSHEETS

хідку. То був невеликий шуруп. Вона озирнулася. Звідки він узявся?

Спочатку вона ніде не помічала таких шурупів. Нарешті її погляд упав на банкетку — по периметру дубового сидіння такі ж шурупи кріпили його до корпусу.

Отже, шуруп випав з банкетки? Чому всі інші міцно тримаються? Вона уважно оглянула сидіння й тихо скрикнула:

— Одного бракує! Посередині з одного боку. Дай-но я подумаю.

Вона пригадала минулу ніч. Згадала, як хтось пробрався до кімнати, доки вона ховалася під ліжком, і порався біля вікна, нахилившись над полірованою банкеткою. Пригадалися дивні звуки: дзенькання металу і якесь порипування. Хтось загвинчував шурупи в сидіння!

«Учора хтось пригвинчував його і в темряві впустив один шуруп, — відчувши хвилювання, здогадалася Джорджа. — Нащо він це робив? Аби щось сховати? Що там у банкетці? Звук лункий, отже, там порожньо. Сидіння жодного разу не піднімали. Це я знаю. Воно завше пригвинчене; у нас вдома під банкеткою є шухлядка для всячини, а тут нема».

Джорджа дедалі більше впевнювалася, що із сидінням пов'язаний якийсь секрет. Вона побігла по викрутку. Знайшла і — мерщій назад. Вона зачинила й замкнула за собою двері, бо Блок міг почати нишпорити. Потім дівчина почала працювати викруткою. Що ж там попід сидінням? Їй нетерпілося це побачити!

- **Зізнайтесь, ви підозрювали пана Ленуара, батька Смоляного, у поганих справах?**

- **А зараз ви повірили йому, що він не причетний? Чому?**

LIVEWORKSHEETS